

ferfiakklubja.hu

Aki a múltat lezárni képtelen, jövőt nem teremthet

8–9 perc

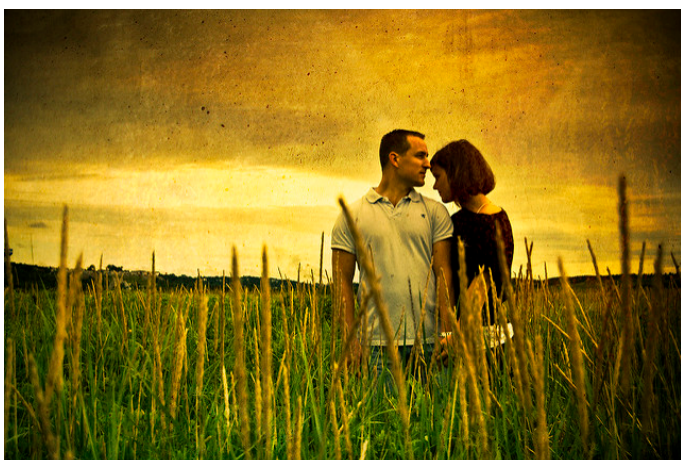
Társkeresőimtől hallom: már nincsenek együtt az exeikkel, szerintük lezárták a kapcsolatot, gyerek nem köti őket egymáshoz, de azért néha beszélnek, addig, amíg nincs más, még nem akarják elvágni a szálakat... A másik válasz, amit sokszor kapok: „néha még összebújunk...”

Ekkor teszem fel a kérdést: lehet egy ajtót „valamennyire becsukni”? Erre nem úgy mondják, hogy csupán behajtottam, vagy résnyire hagytam nyitva? Az ajtót vagy becsukom, és a kilincsnyelv a helyére kerül, vagy nincs becsukva, csak behajtva. Tehát a „néha beszélünk”, illetve az „olykor összebújunk egymással” olyan, mint a résnyire nyitva hagyott ajtó...

Ha csak behajtjuk, átszűrődnek a hangok, zajok, a résen levegő áramlik át, fény szűrődik be. Képzeljük el az otthonunk bejárati ajtaját, amit reggel munkába menet csak résnyire „zárunk be”. Nem hiszem, hogy tévedek, ha azt mondom, előbb-utóbb jön olyan kívülálló, aki kíváncsi lesz. Egy szomszéd, egy tolvaj, stb. Hívogató a csupán behajtott ajtó: „Gyere, kukkants be, itt egy másik világ vár rád”.

Ha az előző kapcsolat – mely már régen kihűlt, és aminek az újramezdése többszöri nekifutás után sem sikerült – megmarad a „néha

még beszélünk” és/vagy „időnként összebújunk” szintjén, akkor az a vágyakozást izzítja. A lehetőség fénysugarát hagyja meg (legalább) az egyik a félben, a másik illatát, mely átszűrődik azon a bizonyos „ajtórésen”, a másik hangjának, mozgásának, tekintetének felfrissített emlékét, reményt keltve a folytatásra. Ezzel, valamint más hasztalan, hamis vonzatokkal teszi így az életét vakvágányra.

Vakvágányra kerül, mert ebben az időszakban – amikor is összejárnak, mégis „függetlenek” – beletespednek a kényelembe és a lazaságba – tisztelet a kivételnek. Hiába kap akár egyikük is friss, új impulzusokat a környezetéből, ha az orrában ott a másik parfümjének illata, ami dolgozik benne. Felidézi – legtöbbször tudat alatt – a régi, többségében szép emlékeket. Ezek annyira kitöltik a gondolatait, hogy végül ebben akar élni, egy olyan múltidéző világban, amelyben „csak a szépre emlékszik”. Nem érti miért, de csak a jót látja, és vágyakozik a másik után, a megélt, csodás pillanatokot akarja felidézni, újra és újra megélni. A régi, egymáshoz kötődő emlékeket érzésekkel tölti meg, a vágyakozás benne egyre csak duzzad az idilli kép után. Ám ha nem ennyire szentimentális, akkor a praktikum, a kényelem, ami ezen a síkon tartja, valamint az ismeretlentől, az újtól való tartózkodás.

Nem mer kilépni belőle, a komfortzónájához tartozik. De arra nem gondol, így merre tart?! Kényelmes állapotában múlik az idő. Így nem kell döntsön, vagyis nem kell az ajtót bezárnia.

Érdekes lenne úgy utazni a buszon, villamoson, hogy közben az ajtók résnyire nyitva vannak. Télen mennyi panasz lenne, és mennyi szerencsétlenség... Ezek a láthatatlan balesetek lezajlanak a párkapcsolatokban is, a fájdalom nem marad el, idővel a valóság és a képzelt világ közötti szakadék miatt az egyik félnél felborul ez a „se veled, se nélküled” állapot, vagy jön egy pillanat, amikor el fogja szakítani a „köldökszínort”, ha betoppan az életébe egy számára értékes ember, aki mellett el akar köteleződni. Egészséges gondolkodással rájön, választania kell: vagy a régi, vagy az új. Ritkán marad meg a kettő egy időben.

A változás az, ami az elhatározást követően nagy levegővétel után kisebb vagy nagyobb fájdalommal párosulva, de eredményt hoz – hosszú távon is.

Amiket érdemes átgondolni:

- hova tartok?
- mi a célom?
- az adott döntésemnek milyen következményei lesznek?
- a sorsomat én irányítom, vagy sodródok az árral?
- a másokra milyen hatással van, hogy jelen vagyok az életében?
- a másik milyen hatással van az én életemre?

Néha érdemes számot vetni az élet értelmével, elemezni. Feltenni a következő kérdéseket: hány éves vagyok, tíz évvel ezelőtt milyen célokat tűztem ki magam elé, most hogy állok ezek megvalósításaival?

Fájdalmas a felismerés a számokhoz kötött életszakaszoknál. Az idő elrepült, a tettek elhomályosultak...

Egy lezárt (?) kapcsolatba beleragadni egyenlő az időhúzással. A döntésképtelen, múltban élő így kerül egyre távolabb a boldog élet lehetőségétől. A múlt lezárását megakadályozó mentegetőzésekkel, kifogásokkal szeretné életben tartani a volt kapcsolatát. Válaszokat talál arra, hogy most éppen miért nem zárhatja le a viszonyát teljesen. A „most” lehet hónapok, vagy akár évek.

Nehezen hagyjuk el a komfortzónánkat. Ahogy a régi, vagy megszokott tárgyainkhoz ragaszkodunk, úgy az emlékeinkhez, a körülöttünk kialakult sablonokhoz is kötődünk.

A nagytakarítás ideje nem csak a lakókörnyezetre vonatkozik. Ilyenkor egyrészt kidobjuk a felesleges lomokat, megtisztítjuk a teret, a rendrakás, takarítás után pedig csak gyönyörködtetjük a szemünket a munkánkban, ami harmonizálja a lelket. Emellett felkészülünk az új életre, a változásra, a kitűzött célok megvalósítására.

Vannak nyertesek és vesztesek. A nyertesek próbálkoztak, nem adták fel, kitartóan, makacsul haladtak a céljuk felé. A vesztesek talán el sem indultak a céljaik megvalósításának útján, ha mégis, nem tettek bele apait, anyait, eleve fékezett tempóval vágtak neki az újnak, tele kétségekkel, azokat maguk mellé állítva, és a kifogásokkal szövetkezve. Az az úszó, aki kiköti magát a parthoz, mondván, úgyis elsüllyed, a homokban fog kalimpálni. Az, aki bemerészkedik a vízbe, lehet, elmerül az első karcsapásoknál, de idővel megtanul úszni. Nem biztos, hogy egyből a mélyvízben kell kipróbálnia a tudását, de nem is a térdig érő pancsolóban!

Mindenkinek a saját döntése, hogy a komfortzónájába mi fér bele, és mi az, amit abba befogad. A kényelem nagy úr tud lenni, a lustasággal együtt. A mai világ zavarossága és féktelen tempója nem hagyja, hogy átgondoljuk a történeteket, nem marad idő megélni a pillanatot, sem elmélyülni. A felgyorsult XXI. század egyik hozománya az, hogy sokan inkább kényelmesen ringatózva, a múltban élés kellemes langyosságát élik meg. Ők azok, akik félnek

az új kapcsolattól,

az újdonságtól,

a váratlantól,

a kiszámíthatatlantól,

a visszautasítástól,

az elmélyüléstől,

a változástól,

és minden olyantól, ami az újdonsággal jár, például

a bizonyítástól,

az előlről kezdéstől,

az alkalmazkodástól.

A múlt már egy biztonságos meleg fészek, olyan, mint a konyhában megkeresni a kedvenc bögrédet éjjel – amikor tudod, hol találsz meg, hol van a helye, akkor is, ha nem látod, ott lesz azon a polcon, ahol mindig is lenni szokott. De ha ott van a régi bögréd a megszokott helyén, akkor az újnak nincs helye a szekrényedben. Ha mégis, akkor sem nyúlsz utána, hiszen a régihez ragaszkodsz.

Rengeteg olyan kapcsolatról hallottam, amelyben csak testi vonzódás volt, semmi több. Ilyenkor felteszem a kérdést: emberek-e vagy állatok? Megint előjön a kényelem mint indok: tudja mi vár rá, ez már így alakult ki, természetesen hosszú távon nem jó, de már másfél éve tart... Közben, akikkel ismerkedik, azok nem olyan frenetikusak az ágyban. Tehát marad a szerető státuszba került exénél, akitől – állítja – semmit sem akar. Semmit... csak gyengédséget, lágy érintést stb.

Cikkajánló: [Rettegett szavak: „a nagy beszélgetés”](#)A félelem, a bizonytalanság gátol meg sokakat abban, hogy lépjenek végre. Akinek ehhez nincs bátorsága, aki leragad a tegnapi, aki hagyja, hogy eljárjon fölötte az idő, talán ebben az évben kap egy akkora löketet, ami kilendíti a múltja fogságából... Hinni kell a változásban, de legfőképpen dönteni, mert aki nem zárja le a múltját, „résnyire csuk be egy ajtót”, nem tud új férfi-nő szövetséget teremteni, vagy megerősíteni azt, elköteleződni, közösséget, családot vállalni, végre révbe érni, jövőt

teremteni.

Tóth Kornélia

www.igaztars.hu

Köszönjük szépen a Férfiak Klubja Női Támogató Körének az aktivitását!

Fotók: Image by [Freepik](#)

[seanmcgrath](#) via [Foter.com](#) / [CC BY](#)

[geralt](#) via [Pixabay.com](#)

[jaroslavd](#) via [Foter.com](#) / [CC BY-NC-ND](#)